

New York Timesi bestsellerite autor

Diane Chamberlain

Vaikuse vangis

*Su abikaasa sooritab enesetapu.
Su tütar ei räägi.
Kas tahad teada tõde?*

Diane Chamberlain
Breaking the Silence
2011

*Raamatu eesti keeles kirjastamise õigus kuulub eranditult kirjastusele ERSEN.
Selle raamatu reprodutseerimine, tõlkimine ja levitamine ilma valdaja loata on õi-
gusvastane ja seadusega karistatav.*

Kõik tegelased selles raamatus on autori välja mõeldud ja neil ei ole mingit seost samanimeliste inimestega. Mitte ükski inimene, keda autor tunneb või ei tunne, pole inspireerinud kirjanikku nende loomisel ja kõik sündmused on puhas väljamõeldis.

Kaane kujundanud Reet Helm
Toimetanud Jana Kuremägi
Korrektor Inna Viires

© Diane Chamberlain 1999
© revised text copyright Diane Chamberlain 2009
All rights reserved.
© 2018 Kirjastus ERSEN

B04337918
ISBN 978-9949-82-225-6

Kõik kirjastuse Ersen raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

Telefon helises jõuluõhtul mõni minut pärast ühtteist. Laura oli oma kabinetis arvuti taga nagu tavaliselt, kuid ta sirutas kiiresti käe telefonitoru järele. Ta teadis, kes helistab.

„Ta küsib teie järele,“ ütles meditsiiniõde. „Ma arvan, et te peaksite kiirustama.“

„Tulen kohe.“

Ta jooksis läbi elutoa, kustutatud tuledega jõulupuust mööda ja trepist üles maja teisele korrusele. Ehkki ta püüdis olla tasa, kiiksatas magamistoa uks, kui ta selle avas, ja Ray tõstis pea padjalt. Ta oli alati olnud kerge unega.

„Haiglast helistati,“ ütles Laura, heitis hommikumantli seljast ja tõmbas kummutist teksased. „Ma pean minema.“

Ray tõusis istuli ja pani öölambi põlema. „Kas ta...?“ Ta ei lõpetanud lauset, kui võttis öökapiilt prillid. Ta oli uimane, pilgutask ereda valguse käes silmi.

„Ta on veel elus,“ sõnas Laura. „Aga ma arvan, et nüüd on kõik.“ Ta kuulis oma hääles kiretust, temas võttis võimust rahulik ja ennast valitsev teadlane.

„Ma tulen kaasa,“ sõnas Ray tekki kõrvale heites. „Ma äratan Emma ja me võime oodata...“

„Ei.“ Laura tõmbas sviitri üle pea ja kummardus, et meest suudelda. „Jää koos Emmaga koju. Pole mõtet teda üles ajada. Pealegi, ma pean kiirustama.“

„Hea küll.“ Ray silus oma hõrenevaid pruune juukseid. „Aga sa helista, kui ümber mõtled ja tahad, et me tuleme.“

Mees oli kui ülisuur väike poiss, kui ta oma triibulises pidžaamas voodiserval istus, ja Laurat tabas järsku armastusepuhang tema vastu. „Helistan,“ lubas ta meest kallistades.

„Aitäh.“

Väljas oli tuulevaikne ja jahe. Laura sõitis kiiresti läbi naabertänavate, kus majad ja puud särasid värvilistes tuledes. Leesburgist välja sõites sattus ta peateel punasesse tsooni ja ehkki tänavad olid peaaegu tühjad, peatus ta kuulekalt iga punase fooritule all.

Tema isa polnud tahtnud, et tema puhul võetaks tarvitusele kangelaslikke abinõusid ja talle ei rakendatud neid. Ehkki Laura oli filosoofilises mõttes temaga nõus, rääkisid tunded hoopis teist keelt ja viimastel päevadel oli ta lootnud imet. Ta ei olnud veel valmis isa kaotama. Carl Brandon oli olnud ainus alatine inimene ta elus, ikka tema jaoks olemas. Tema suhe isaga ei olnud alati täiuslik, aga kellel siis ikka on isaga täiuslik suhe. Isa oli saanud kaheksakümneaastaseks paar kuud tagasi, kohe pärast seda kui vähk tagasi tuli. Laura oli Smithsoniani õhu- ja kosmosemuuseumis talle pärast tööd peo korraldanud ja tema jaoks planetaariumi tuled põlema pannud. See oli isa viimane sünnipäevapidu ja Laura teadis, et isa jaoks pole midagi paremat kui vaadelda tähemerd pea kohal. Ta oli lausa eelistanud mehaaniliselt loodud taevast külalistele.

Haigla külalisteparklas seisis ainult paar autot ja Laura leidis koha sissekäigu lähedal. Fuajee oli kõhedust tekitavalt tühi ja hämar. Ta kõndis värisedes läbi koridori ja püüdis valmistuda eelolevaks. Ta leiab isa eest rahulikuna. Isa ei karda surma ja see lohutas Laurat. Isal on astronoomi arusaam omaenese tähtsusetusest. Kui su kireks on taevas ja tähed ja planeedid, on su elu tähtsusetus loomulik.

Niisiis, ta hoiab isa kätt, kui isa aeglaselt temast kaugeneb. Ta on tugev. Siis sõidab ta koju ja Ray lohutab teda. Hommikul ütleb ta Emmale, et papa on surnud. Ta püüdis juba varem selgitada oma viieaastasele tütrele papa haigust, püüdes tuua paralleele sellega, mis juhtus aasta tagasi Emma meriseaga. Aga Emma, hoolimata sellest, et oli küsinud sadu küsimusi, ei saanud aru, mida tähendab *igavesti*. Ja Laura, kes oli alati põlastanud taeva mõistet, leidis end seda kasutamas Emma lohutamiseks. Ja vahel ka enda lohutamiseks.

Ta sai kohe palatisse astudes aru, et isa ei ole rahulik. Ilmselgelt oli ta hullemas seisus kui pärastlõunal, mil Laura oli teda näinud. Ta hingas kähinal, tema nahk oli hallim ja ta oli erutatud. Kui isa sirutas talle käed, pikad käsivarred värisemas, oli ta kunagi nii ilusal näol meeleheitlik ilme.

Laura võttis tal käest kinni ja istus voodiveerele. „Ma olen siin, isa.“ Ta aimas, et isa ei tahtnud surra, kui teda ei ole kõrval, ja soovis, et ta oleks eiranud punast foorituld ja jõudnud haiglasse varem.

Isa hoidis ta mõlemat kätt lõdvalt peos, kuid isegi nüüd ei kadunud meeleheitlik pilk ta silmist. Ta püüdis rääkida, kuid sõnad vallandusid vaheldumisi hingetõmmetega. „Oleksin... pidanud... sulle... rääkima...“ ütles ta.

Laura kummardus lähemale, et paremini kuulda. Selles asendis olles nägi ta palatiaknast tähti Jäära tähtkujus. „Ära püüa rääkida, isa.“ Ta silus isa meelekohalt valge juuksesalgu.

„Üks naine,“ lausus isa. „Sa pead...“ Isa nägu, kurnatud ja hall, tõmbus võimetult pingule, kui ta sõnu suust pressis.

„Ma pean mida, isa?“ küsis Laura vaikselt.

„Hoolitse...“ Isa huuled värisid pingutusest. „Hoolitse tema eest,“ ütles ta.

Laura tõmbus eemale ja vaatas uurivalt talle otsa. Äkki tal on luulud? „Hea küll,“ sõnas ta. „Hoolitsen. Palun ära püüa enam rääkida.“

Isa lasi ta käest lahti ja sirutas käe öökapi poole, käsivars jõnksatas pingutusest. Laura nägi paberilipikut, mida isa püüdis kätte saada, ja võttis selle ise. Isa oli kirjutanud paberile nime peaaegu loetamatu käekirjaga, mis ähvardas ta südame murda.

„Sarah Tolley,“ luges Laura. „Kes see on?“

„Sõber,“ vastas isa. „Tähtis... tal pole... peret.“ Isa neelatas raskelt, kõrisõlm oli kurgu all kui terav noatera. „Luba mulle.“

Isa tahab, et ta hoolitseks Sarah Tolley nimelise naise eest?

„Aga... kes ta on?“ küsis Laura. „Kus ta on?“ Isa oli sulgenud silmad. „Meadow... Wood...“

„Meadow Wood Village?“ Laura silme ette kerkis meeldiv Victoria stiilis hooldekodu Leesburgi äärelinnas.

Isa noogutas. Vähemalt Laura arvates.

„Kas sa saad mulle öelda, mida sa tahad, et ma tema heaks teeksin?“ küsis ta.

„Hoolitse...“

„Hoolitsen tema eest?“ päris Laura. „Aga ma ei tunne teda, isa. Ma pole kunagi kuulnud sind temast rääkimas.“ Isa paberõhukesed laud kerkisid võbisedes ja Laura nägi ta silmis hirmu.

„Luba mulle!“ sõnas ta. Peaaegu krampliku liigutusega sirutas ta käe Laura poole, otsekui tahtes haarata teda õlgadest, kuid sõrmed takerdusid ketti tütre kaelas. Laura tundis, kuidas kett katkes ja ripats sülle kukkus.

Isa paanikast tasakaalu kaotanud, haaras Laura ta käed. „Kõik on hästi, isa,“ sõnas ta. „Ma luban. Ma hoolitsen tema eest.“

„Töota...“

„Ma teen seda, isa.“ Ta nõjatus tahapoole, et torgata paberileheke teksaste taskusse. „Sa ei pea muretsema.“

Isa vajus tagasi patjadele, osutades väriseva sõrmega tütre kaelale. „Tegin katki...“

„Pole midagi.“ Laura tõstis keti sülest ja libistas ka selle teksataskusse. „Seda saab parandada.“ Ta võttis uuesti isa käe ja hoidis seda oma reiel. „Puhka nüüd,“ ütles ta.

Isa sulges kuulekalt silmad, nende väike lahing oli läbi. Väikesed lahingud nende peres ei olnud midagi uut. Ema suri, kui Laura oli seitsmeaastane ja isa oli olnud karm lapsevanem, nõudlik ja kontrolliv, kuid alati tähelepanelik. Tütar oli talle kõige tähtsam ja Laura teadis seda. Isa oli süstinud temasse armastuse astronoomia vastu, ehkki tema enda jaoks oli see olnud pigem armastatud kõrvaltegevus kui elukutse, ja tänu isale on Laura selline inimene, nagu ta on. Isa järjekindlus tütre iseloomu kujundamisel oli kohati olnud valus ja tekitanud tülisid, kuid Laura oli talle selle eest tänulik.

Ta istus seal tunde, hoidis isa kätt, kuni see muutus ta käes lõdvaks ja jahedaks. Seinal oli pilt, mille Emma oli paari päeva eest vanaisale joonistanud. See oli tüüpiline viieaastase lapse joonistus. Eresinine taevas. Kollane päike. Roheline puu. Sinistes ja lillades riietes laps, samasuguse laia naeratusega nagu Emmal tihti suul.

Laura uuris joonistust, tundes kurbust õnneliku lapse sobimatuse üle sellesse ruumi.

Ta vaatas taas aknast välja. Jäär oli kadunud, kuid ta nägi Veevalaja keskme lähedal Jupiteri. Ta sulges silmad ja kulus terve minut, enne kui ta taipas, et isa ei hinganud enam. Ta istus liikumatult, hoidis isa elutut kätt ja toas valitses vaikus, sügav kui taevas.

2

Idaäras oli lähenevast koidikust lilla, kui Laura haiglast koju jõudis. Ray keetis kohvi, seljas sinine froteehommikmantel, värvilaik valges puhtas köögis. Ta tuli naise juurde, kui see uksest sisse astus, käed välja sirutatud, ja Laura sai aru, et mees ei olnud hästi maganud. Silme all olid tumedad rõngad ja habemetüügas oli valge. Viivuks tabas Laurat hirm ka teda kaotada. Mees on kuuekümmend ühe aastane, kaksikümne ühe aastat temast vanem, ja viimased aastad on talle rängalt mõjunud. Kui Laura surus pea mehe õlale, polnud ta kindel, kas nuttis isa või abikaasa pärast.

„Ta suri umbes tund aega tagasi,“ lausus ta eemale tõmbudes. Ta pühkis taskurätiga silmi, võttis siis kohvikruusi, mille mees talle ulatas, ja istus laua taha.

„Mul on hea meel, et sa olid temaga,“ sõnas mees.

„See viis rööpast välja.“ Ta hoidis külmetavaid käsi kruusi ümber. „Ma arvasin, et istun lihtsalt temaga, kuni ta... kaob. Aga tema oli ärevil. Lausa suures ärevuses. Ta palus mul hoolitseda mingi naise eest, keda ta pole mulle varem kunagi maininud, ja ta sundis mind lubama, et teen seda. Jäi niisugune mulje, et ta ei saanud enne surra, kui ma töötasin tolle naise eest hoolt kanda.“

Ray kortsutas kulme. „Kes see naine on? Ja mida su isa hoolitsemise all silmas pidas?“

Laura võttis teksataskust paberilehekese ja silus selle laual sirgeks. „Sarah Tolley,“ sõnas ta. „Ta elab Meadow Wood Village’is. Tead ju, seal on hooldekodu.“

Ray pöördus kõrvale, et valada endale veel kohvi. Ta vaikis ja Laura mõtles, et ka tema püüab mõistatada, mis peitub isa palves. Mehe keha